

[Ninn-Hansen.]

funktioner og sikre, at de afgørelser, der bliver truffet af arbejdsretten, også bliver overholdt.

Lindinger (CD):

Jeg indledte min jomfrutale i dette ting med ordene: ret til arbejde skal være en menneskeret. Den ret ville jeg gerne have kaldt arbejdsretten, men nu lå det jo sådan og ligger stadig sådan, at dette ord er optaget af en anden institution. Jeg kunne bedre have støttet et forslag om at ændre navnet på den, idet jeg synes, at retten til arbejde bør kaldes arbejdsret.

Nu er det sådan, at arbejdsretten, domstolen, er etableret med tilslutning af de parter, som er mest interesserede i, at den er der, og alene det faktum, at den er etableret på denne måde, gør, at mit parti ikke kan være med til at støtte det fremsatte lovforslag.

Ole Henriksen (SF):

Jeg vil godt indledningsvis sige, at SF er jo ikke tilhænger af arbejdsretten, som den fungerer, og vi har da også stående i vores program, at vi vil afskaffe arbejdsretten, men jeg tror nok, vi vil kunne få en del diskussioner med forslagsstillernes parti og forslagsstillerne selv om, hvordan man afskaffer arbejdsretten. Det er vel nok en langsigtet affære for vores vedkommende, men det tror jeg egentlig også det er for forslagsstillerne, for i de meget få bemærkninger, som følger med forslaget, står der jo, at alle rammer for forhandling og regler for behandling af faglig strid må hvile på aftaler mellem arbejdsmarkedets organisationer, godkendt af medlemmerne ved urafstemning.

Jeg tror, det vil tage lige så lang tid at overbevise de faglige organisationer og Dansk Arbejdsgiverforening om, at man skal gå den vej, som det vil tage at overbevise dette høje ting om, at man skal afskaffe arbejdsretten.

Selv om man ved et trylleslag afskaffede denne arbejdsret, så ville hele det retsgrundlag, der er bygget op, jo ikke forsvinde, i og med at vi ophævede arbejdsretten; der vil altså fortsat, så længe man har overenskomster at gå efter, eksistere et retsgrundlag, som en af parterne til enhver tid kan få en domstol til at tage sig af – formentlig sø- og handelsretten i denne forbindelse, men det er vistnok underordnet. Man ville kunne gå til en domstol i anledning af et overenskomstbrud. Derfor er det afgørende for os, at vi i første omgang får overbevist LO

om, at de må prøve gennem forhandlinger med arbejdsgiverne at nå frem til nye ordninger omkring hele det arbejdsretlige system og så prøve at få det ind i de gældende aftaler. Det vil vi såmænd gerne være med til.

Men vores mere langsigtede tanker går jo på, at man får udviklet det virksomhedsdemokrati, som vi mange gange har diskuteret i forbindelse med socialdemokratiets forslag om økonomisk demokrati. Jeg mener, at den større selvstændighed til de enkelte arbejdspladser egentlig vil betyde, at man i en mere decentral form pålægger medlemmer ude på arbejdspladserne selv at løse disse opgaver. I det øjeblik, vi får gennemført nogle af de tanker, som vi har, ja, så når man jo frem til en situation, hvor arbejdsretten er overflødiggjort. Det er det, vi nok anser for den mest realistiske mulighed for at komme ud af det. Jeg ved ikke, om det skal tage 5 eller 10 eller 20 år, men det vil tage mange år. Jeg tror ikke, vi er i stand til med forslaget her at komme ret meget hurtigere igennem med afskaffelse af arbejdsretten.

Men vi vil gerne arbejde med spørgsmålet i udvalget, og vi vil gerne diskutere i udvalget formen, hvorunder vi afskaffer arbejdsretten.

Bolvig (RV):

Ej heller det radikale venstre kan medvirke til gennemførelse af det foreliggende lovforslag. Vi har også den opfattelse, at det vil skabe kaos og anarki og forårsage en helt uoverskuelig situation i vores samfund. De fleste velordnede samfund, som vi normalt sammenligner os med, har et arbejdsretligt system, og det er en kendt sag, at en lang række lande oven i købet misunder os vores system.

Derimod kunne man måske overveje en ændring i lov om mægling i arbejdsstridigheder, f. eks. at § 3, stk. 3, ændres, således at arbejdsstandsning, efter at forligsmanden har erklæret forhandlingerne for afsluttet, først kan iværksættes f. eks. otte dage efter i modsætning til de nugældende tre dage. Derved ville folketinget også få langt bedre muligheder for at diskutere et eventuelt indgreb, således at det høje ting ikke kom i den situation, vi var i i sidste uge.

Honoré (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke tilslutte sig kommunisternes forslag om at ophæve arbejdsretten og forlignsinstitutionen. Kommunisterne